

KEUZE

KEUZE

Mirjam Kooijman

Scholten
uitgeverij

Keuze

Mirjam Kooijman

© 2025 Scholten Uitgeverij BV
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Marcin & Milou
Binnenwerk: Piet Versteeg
Eerste druk, oktober 2025
ISBN: 9789083534183
NUR: 336

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Scholten Uitgeverij via: www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief.

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn geheel fictief.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Amsterdam - 1 januari 2009

Emma wikkelde de gehaakte deken wat strakker om het kleine hoopje mens in haar armen en drukte het dicht tegen zich aan. Ze liep naar het grote raam van haar studio, duwde haar knieën vergeefs tegen de verwarming. Ruim twee uur geleden was de thermostaat al op de nachtstand gesprongen, waardoor het staal koud aanvoelde. Een huivering trok langs haar lichaam, terwijl ze de donkere straat inkeek. Zo nu en dan kleurde een verlate vuurpijl de Amsterdamse lucht alle tinten van de regenboog, maar op straat was het rustig.

‘Gelukkig nieuwjaar, Mia,’ fluisterde ze. Ze drukte haar neus tegen de zachte babyhaartjes en snoof de combinatie van bloemen en vanille op. Haar ogen sloten zich en ze wiegde het kleine meisje in haar armen. Mia’s rustige, gelijkmatige ademhaling had zoals altijd een kalmerend effect en het babylijfje verwarmde haar. Zacht drukten haar lippen op Mia’s donkere hoofdje. Buiten barstte nog een vuurpijl uiteen, de lichtflits weerspiegelde kort in het raam. Emma reikte naar de ketting van het rolgordijn en liet het beige doek zakken, om de donkere nacht te verbergen.

Ze legde Mia in de box en liep naar de keuken om water te warmen voor een fles. Het ruisende geluid brak de stilte in de kleine studio. Terwijl ze wachtte, dwaalden haar gedachten naar de avond bij Jack en Karlijn. Voor de zesde keer op rij had

ze oud en nieuw bij de Johnsons doorgebracht. Kleine Mia was eindeloos geknuffeld door zowel Karlijn als haar tienerdochters, Jill en Lizzy. Zelfs Jack, met zijn imposante kickboksersarmen, was gesmolten door Mia's kreetjes en eerste lachjes. De negenjarige Jeff was de enige die het meisje niet had aangeraakt, maar Emma had hem wel zien kijken, met af en toe een voorzichtige glimlach op zijn gezicht. Als Mia oud genoeg was om met een bal te spelen, wist Emma zeker dat hij haar zou leren schieten en passen. Jeff had een bal aan zijn voeten vanaf het moment dat hij wakker was, totdat het tijd was om naar bed te gaan. Emma glimlachte. De Johnsons waren haar familie geworden; ze hadden allemaal hun eigen plekje in haar hart. Op een cruciaal moment in haar leven waren zij er geweest. Jack had haar letterlijk van de straat geplukt en een plekje aan hun keukentafel gegeven.

Emma schonk wat heet water in een flesje en mengde het met koud water uit de kraan. Ze schudde het melkpoeder erdoorheen en testte de temperatuur op haar pols. Perfect. Uit de box kwamen inmiddels zachte kreetjes en ze versnelde haar pas.

'Goed gewacht, kleintje,' fluisterde ze met een glimlach. Ze tilde Mia op en liep naar de verschoten hoekbank, die ze met kleurige kussens vrolijk had opgefleurd. Met opgetrokken benen nestelde ze zich in de hoek en trok een plaid over haar voeten. Ze spreidde een spuugdoekje onder Mia's kin en bracht de fles naar haar getuiste lipjes. Terwijl Mia gretig dronk, gleed Emma's blik de kamer door. Dit kleine studiootje was een jaar lang haar eigen wereldje geweest, maar nu deelde ze hem met alle liefde die ze had met Mia. Haar ogen streelden het gezichtje van haar halfzusje. De donkere haartjes, de lange wimpers, het zijdezachte, lichtgetinte huidje en de roze lipjes die zich om de speen krulden. Van een eigen kind zou ze nooit meer kunnen houden dan van het meisje dat hun stervende moeder kort na de geboorte aan haar had toevertrouwd.

‘Ik heb het al op papier laten zetten, Em, dat jij voor haar zult zorgen. Maar beloof het me ook, alsjeblieft,’ had haar moeder gesmeekt. Tussen de woorden door had ze moeizaam naar adem gesnakt. De tranen waren over Emma’s wangen gerold, terwijl ze de grauwe hand van haar moeder had gestreeld.

‘Ik beloof het, mama. Mia is mijn alles.’ Ze had haar lippen op de koele huid van haar moeder gedrukt en verdrietig haar hoofd geschud om het onvoorstelbare leed dat als een zware deken over hen heen lag.

Er ontsnapte een zucht aan Emma’s lippen. Was dit allemaal echt pas drie maanden geleden?

Mia liet de speen los en Emma hield haar overeind, terwijl ze zacht op haar ruggetje klopte. Als vanzelf kwamen de woorden van een kinderliedje over haar lippen.

‘Je hoeft niet bang te zijn, al gaat de storm tekeer. Leg maar gewoon je hand, in die van onze Heer.’

Buiten klonk een vuurwerkbom, het grote raam trilde even in de sponningen. Bah, ze was zo blij dat oud en nieuw haast weer voorbij was – ze had een hekel aan vuurwerk. Ze drukte Mia wat dichter tegen haar borst en wachtte even, voordat ze haar weer op haar arm legde voor de rest van de fles.

Mia keek haar met grote ogen aan, terwijl haar lipjes opnieuw om de speen krulden. ‘Wat zijn jouw goede voornemens?’ vroeg Emma zachtjes. ‘Leren kruipen? Je eerste stapjes zetten? Emma zeggen, misschien?’

Mia liet de speen los en haar lipjes vormden een brede lach. Emma grinnikte. ‘Ja? Heb ik het goed? Lijkt je het een goed idee om mijn naam te leren zeggen?’

Mia maakte zachte smakgeluidjes en Emma duwde de speen weer tussen haar lipjes. ‘Toe maar, drink hem maar snel leeg. Het wordt tijd dat we gaan slapen.’

Ze wierp een blik op de klok in de keuken. Bijna twee uur. Ze gaapte achter haar hand en hoopte dat Mia haar een goede

nacht gunde, met minimaal vijf aaneengesloten uren slaap.
'Kunnen we dat niet gewoon afspreken, kleintje? Dat je me niet voor zeven uur wakker maakt?'

Met Mia op haar arm liep ze naar de keuken, spoelde de fles om met warm water en zette hem op zijn kop op het aanrecht. Ze legde Mia in haar ledikantje en stopte de gehaakte deken strak in. Haar lippen drukten een zachte kus op haar voorhoofdje.

'Tot morgen, Mia. Jezus houdt de wacht.'

1

Amsterdam – september 2012

‘Opschieten, Mia! Sandalen aan, tas pakken!’ Emma veegde met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd, terwijl ze in haar grote, onoverzichtelijke tas rommelde op zoek naar de huissleutels. Waarom kreeg ze het nooit voor elkaar om die op een vaste plek te bewaren? Het zou de ochtendstress net een beetje verlichten. Haar hand vond het metalen fietsje van de sleutelhanger. Ze wierp een snelle blik over haar schouder en zag Mia op de onderste traprede worstelen met de klittenbandjes van haar sandalen.

Zuchtend zette Emma haar tas neer en hurkte voor Mia.

‘Waar is je tas?’

Mia haalde haar schouders op.

Emma’s ogen gleden over haar gezichtje en bleven hangen bij de restjes pasta rond haar mond.

‘We moeten ook je gezicht nog poetsen, kom op!’ zei ze gejaagd. Ze pakte Mia’s hand en trok haar mee naar de keuken. Daar hield ze een schone vaatdoek onder de kraan en veegde de resten van het ontbijt weg. Met natte vingers streek ze wat weerbarstige plukjes donkerbruin haar naar achteren.

‘Zo, nu ben je weer prachtig!’ glimlachte Emma.

Ze griste Mia’s tas van de tafel, liep naar de hal en keek achterom. Mia volgde traag, terwijl Emma haar eigen overvolle tas over haar schouder hing en de sleutel in het slot stak.

‘Ready to go,’ zei ze en hield de deur voor Mia open.

‘Ik wil niet naar de kindjes,’ mopperde Mia. Haar sandalen sloften over de oude tegels in de smalle hal die ze met hun burens deelden.

Emma slikte een opmerking over Mia’s getreuzel in, hees haar tas wat hoger en pakte Mia’s hand.

‘Het wordt lekker warm vandaag,’ zei ze opgewekt. ‘Ik heb je zwempak ingepakt, want jullie gaan met water spelen.’ Ze keek opzij en zag Mia’s gezicht oplichten.

‘Gaan we zwemmen?’

Emma glimlachte. ‘Wie weet? Misschien zijn er kleine badjes op de speelplaats.’

Terwijl ze praatten, trok ze Mia met zich mee. Ze liepen de steile trap voorzichtig af, maar eenmaal beneden versnelde Emma meteen haar pas. De hal met dezelfde zwart-witte tegeltjes als boven leidde naar de karakteristieke hoofddeur. Eenmaal buiten stonden ze meteen in het bruisende stadsleven. Ze wipte de paar trap treden af en ving Mia op die – zoals altijd – van het trapje wilde springen.

Emma pakte haar fiets uit het rek, zette haar tas in het krat voorop en hing Mia’s rugtas aan het stoeltje. Een blik op haar horloge liet haar sneller handelen. Ze tilde Mia achterop, sprong op het zadel en trapte stevig weg. Handig manoeuvreerde ze tussen de mensen door die – net als zij – gehaast hun weg naar het werk zochten. Ze trapte langs de iconische grachten, zwaaide over een bruggetje en humde naar Mia die alles benoemde wat ze onderweg passeerden.

De kinderopvang lag slechts een paar minuten verderop, maar de warmte liet zich zelfs zo vroeg in de morgen al voelen. Toen Emma haar fiets op de standaard zette en Mia met een zwaai op de grond tilde, plakte haar T-shirt al aan haar rug. Gelukkig werden de kinderen vanwege het warme weer buiten, in de kleine tuin achter het pand, opgevangen. Ze hoefde haar fiets

niet eens op slot te zetten, maar kon Mia zo met haar tasje aan de leidsters overdragen.

‘Fijne dag, lieve schat,’ zei ze en knuffelde haar zusje.

Mia sloeg haar armen stevig om haar nek. ‘Ik mis je, Emma.’

‘Gekkerd,’ glimlachte Emma. ‘Je hebt helemaal geen tijd om me te missen. Je gaat lekker met water spelen!’ Voorzichtig maakte ze Mia’s armen los en drukte een kus op haar voorhoofd. ‘I love you, sweetie.’

Het afscheid was altijd moeilijk voor Mia. Emma was dankbaar dat de leidsters haar inmiddels goed genoeg kenden, om te weten wanneer ze te hulp moesten schieten. Juf Conny stapte met een warme glimlach op hen af en nam Mia rustig over.

‘Zo, lieverd, daar ben je weer,’ zei ze met haar kenmerkende, zangerige Antilliaanse accent. Ze keek Emma even aan. ‘Zijn er nog dingen die ik moet weten?’

Emma schudde haar hoofd. ‘Alleen dat ze vanmorgen erg vroeg wakker was. Hopelijk heeft ze een beetje energie vandaag.’

Dat hoopte ze trouwens niet alleen voor Mia. Aangezien in hun studiotje kamer, keuken en slaapkamer één ruimte vormden, was voor haar de dag ook vroeg begonnen.

‘We gaan leuke dingen doen,’ zei Conny met een geruststellende glimlach en pakte Mia’s hand. ‘Het komt helemaal goed.’

Emma wierp Mia nog snel een kushandje toe, voor ze zich omdraaide naar haar fiets. Gelukkig verscheen er een lach op het gezicht van haar zusje. Haar ongenoegen over een dag kinderopvang was meestal van korte duur.

‘Tot vanmiddag, Mimi!’ riep Emma, terwijl ze op het zadel sprong. Mia had zichzelf zo genoemd toen ze net begon te praten en sindsdien was de naam blijven hangen.

Mia zwaaide haar na. ‘Doei, Emmie!’ Haar donkere staartje zwiepte van links naar rechts, toen ze aan Conny’s hand de speelplaats opliep.

Emma glimlachte, maar na een blik op haar horloge, vormden haar lippen een rechte streep. Ze had nog twintig minuten om bij het hotel te komen, zich om te kleden en met een strakke knot bij de briefing te verschijnen. Haar voeten traptten de pedalen vlugger rond en ze was, zoals zo vaak, blij toen ze het Vondelpark bereikte en de drukte van de stad achter zich liet. Ze hield van de pittoreske grachten, de oude grachtenpanden en de gezellige drukte van de stad, maar niet als ze haast had. Tegen de tijd dat ze haar fiets in de stalling van het hotel plaatste, was ze warm en bezweet. Gelukkig was het binnen altijd heerlijk koel. Ze hoopte dat haar rug niet meer plakte, tegen de tijd dat ze haar uniform aantrok.

Door de brede ingang stapte Emma de centrale hal van het hotel binnen. Haar ogen gleden door de ruimte, die nu nog rustig was, maar over een uur of twee vol zou zijn met vertrekkende gasten. Ze hield van beide: de kalme start van de dag én de reuring die straks volgde. Ze hees haar tas nog eens hoger en liep in een stevig tempo over de glanzende, marmeren vloer. Het liefst zou ze even stoppen bij de koffieautomaat en zichzelf trakteren op een cappuccino, maar daarvoor was ze te laat. In het voorbijgaan groette ze Marla, die haar plek achter de receptiebalie al had ingenomen.

‘Goedemorgen, Marla,’ ze glimlachte. ‘Stralend als altijd, hè? Hoe doe je dat toch?’

Marla hield haar hoofd schuin en lachte. ‘Jij kent het geheim toch ook? *No Bible, no breakfast.*’ Ze knipoogde en hief haar handen, met de palmen omhoog. ‘Zegen voor iedere dag, lieve Emma.’

Marla was, op Jacky – haar vriendin en collega-housekeeper – na, de enige christen in het hotel. Ondanks haar bewogen leven, had Marla haar geloof behouden. Of misschien, dacht Emma weleens, hadden de zorgen haar juist wel dichter bij God gebracht.

Ze schudde met opeengeklemd lippen haar hoofd. 'Ik ben geen ochtendmens,' zei ze met een verontschuldigende glimlach. 'Het is altijd racen met Mia. Ik zou niet weten wanneer ik 's morgens nog moet Bijbellezen.'

Marla liet haar wenkbrauwen dansen boven haar ronde brillenglazen. 'Ach, die lieve Mia. Ik begrijp je, hoor,' zei ze. 'Maar toch...' Ze maakte haar zin niet af, maar keek Emma met een veelzeggende blik aan.

Emma knikte, glimlachte kort en liep langs de receptiebalie naar de kleedruimte. Terwijl ze voorbij de statige trap liep, keek ze even omhoog. De trap leidde naar een groot atrium, dat omgeven werd door hotelkamers. Vanaf de balustrades had je een prachtig uitzicht op de centrale hal beneden. Op een zeldzaam loos moment, plofte ze hier graag in een van de comfortabele zithoekjes. Vanaf daar kon ze ongezien toekijken hoe gasten met grote koffers en weekendtassen kwamen en gingen. Mensen kijken was een hobby waar ze stiekem nooit genoeg van kreeg. Ze genoot van de diversiteit aan nationaliteiten en de uiteenlopende talen en accenten. Ook vond ze het iedere keer weer leuk om te bedenken wie er samen reisden. Een stel, zakenpartners, misschien een moeder en dochter of een broer en zus?

De kleedruimte lag net achter de trap. Met het openen van de deur, stapte Emma in een geparfumeerd kippenhok. Ze grijnsde om haar goed gevonden vergelijking.

'Goedemorgen,' groette ze in het algemeen.

Haar collega's hadden zich allemaal al verkleed. Ze was echt laat! Vlug propte ze haar tas in haar kluisje en schopte haar sneakers uit, zodat ze zich in de zwarte pantalon kon wurmen. 'Was het weer zo'n ochtend?' vroeg Jacky lachend.

Emma knikte, terwijl ze de knoopjes van haar broek dichtdeed. Ze trok haar T-shirt uit en pakte dankbaar de witte blouse aan die Jacky haar aanreikte.

‘Mia deed alles in slow motion,’ zei ze met een zucht. ‘Soms wilde ik weleens dat ik alleen voor mezelf hoefde te zorgen.’ Meteen sloeg ze een hand voor haar mond, geschrokken door haar eigen uitspraak.

‘Zo bedoelde ik het natuurlijk niet,’ fluisterde ze. Ze stak haar armen in de mouwen en begon de knoopjes dicht te maken.

‘Maak je niet druk, Em,’ zei Jacky geruststellend, terwijl ze haar hand op Emma’s schouder legde. ‘Ik snap precies wat je bedoelt. Het lijkt je gewoon heerlijk om eens naar je werk te gaan zonder eerst een peuter aan te kleden en weg te brengen.’

Emma glimlachte. ‘Volgens mij zou ik dan echt zeeën van tijd overhouden.’ Ze kon er zich niets bij voorstellen. Al drie jaar draaide haar leven volledig om Mia.

‘Troost je,’ grinnikte Jacky, ‘die tijd is zo weer gevuld. Ik heb nooit tijd over, zelfs niet zonder peuter.’

Emma lachte mee, stopte haar blouse netjes in haar pantalon en liep naar de spiegel. Ze kamde haar haren strak naar achteren en maakte een perfecte knot. Even bekeek ze zichzelf kritisch en deed een subtiel laagje gloss op haar lippen.

‘Klaar,’ zei ze en sloeg een arm om Jacky’s schouders. ‘Laten we maar eens gaan kijken of Boss Mandy lekker geslapen heeft.’ Ze liep naar de deur en pakte nog vlug een schort mee, die ze onderweg omknoopte.

‘Dat hoop ik van harte, na gisteren,’ zei Jacky.

Gisteren was hun manager niet te spreken geweest over het werk van de zeven housekeepers. Mandy sprak vaak in het algemeen. Als één iemand haar werk niet zorgvuldig had gedaan, kregen ze dit allemaal te horen. Meestal voelde Emma zich niet aangesproken, maar toch was het ongemakkelijk. Voor complimenten moesten ze helaas niet bij de Boss zijn.

Samen met Jacky sloot ze als laatste aan in Mandy’s kantoor, naast de kleedruimte. In tegenstelling tot de gezellige sfeer in de rest van het hotel, was het kantoor steriel en kil. Er stonden

geen groene planten, er hing niets aan de muur en er was niets wat het enorme bureau een beetje opfleurde.

‘Heb jij je weleens afgevraagd hoe Mandy’s huis eruitziet?’ fluisterde Jacky.

Emma schudde haar hoofd, maar zei niets. Mandy stond op van haar bureaustoel en vouwde haar armen voor haar borst. Ze droeg een zwart mantelpak, haar donkerblonde haar was zorgvuldig in een bob geknipt.

‘Goedemorgen, dames,’ klonk haar zakelijke stem. Haar ogen gleden over de hoofden en Emma voelde zich, zoals iedere morgen, klein worden onder haar blik. Ze had een hekel aan het effect dat Mandy op haar had. De vrouw kreeg het keer op keer voor elkaar dat Emma zich, ondanks haar tweeëntwintig jaar, een bekritiseerde tiener voelde.

‘Vandaag wordt het druk,’ begon Mandy, waarop Emma met haar ogen rolde. Voor Mandy was het altijd een drukke dag en kon er altijd net een beetje harder gewerkt worden dan de dag ervoor. ‘We hebben vijfendertig check-out kamers die voor twaalf uur klaar moeten zijn. Zorg ervoor dat we geen vertraging hebben met het schoonmaken, want in achttien kamers wordt ook weer ingecheckt. Emma, jij hebt Alpha. Let op de speciale verzoeken voor de viprooms...’

De rest van de briefing ging aan Emma voorbij. Ze wist wat haar te doen stond en was blij dat ze nu al maanden Alpha, de kamers rond het atrium, mocht doen. Terwijl Mandy sprak, streek Emma haar witte blouse glad en draaide gedachteloos aan de twee goudkleurige armbandjes rond haar pols. Haar ogen gleden naar de saaie, zwarte schoenen die bij haar uniform hoorden. Ze waren comfortabel, maar ze verheugde zich nu al op het moment dat ze haar eigen, lichte sneakers weer aan kon trekken na het werk.

‘Goed, dames, dat was het voor nu.’ Mandy’s stem haalde Emma uit haar gedachten en ze keek op. ‘We zorgen er met el-

kaar weer voor dat onze gasten een uitstekende ervaring hebben. Slechte reviews kunnen ons maken of breken.'

Emma kon dit dagelijkse riedeltje inmiddels dromen. Ze leverden goed werk met elkaar en slechte beoordelingen waren zeldzaam. Toch vond Mandy het nodig hen dagelijks te waarschuwen en aan te sporen nog meer hun best te doen. Emma trok een grimas. Onder Mandy's kritiek voelde ze zich niet alleen een puber, maar begon ze zich er ook bijna naar te gedragen. Terwijl ze naast Jacky naar de trap liep, moest ze op haar tong bijten om haar woorden niet spottend na te doen.

'Ik zie je in de pauze,' zei Jacky, toen Emma de trap op liep. 'Dan vertel ik je een leuk nieuwtje.'

'Pff...' pufte Emma. 'Nu maak je me wel heel nieuwsgierig!'

Ze liep verder naar boven, ze zouden moeten roepen om elkaar nog te kunnen verstaan. En dat was precies een van de vele verboden van Mandy. *Als we elkaar tegenkomen in de gangen, glimlachen we alleen. Kletsen doen we in de pauze.* Emma hoorde het Mandy zo zeggen. Ze droomde zelfs weleens over haar manager. Dan bemoeide Mandy zich met Emma's huishouding en bekritiseerde ze de opvoeding van Mia. Een ergere nachtmerrie kon ze niet bedenken.

Jacky draaide met haar wijsvinger tegen de zijkant van haar hoofd en Emma knikte. Ze zou er zeker over nadenken. Ze zou haar rijke fantasie erop loslaten en nieuwtjes bedenken die nog leuker waren dan wat Jacky straks te vertellen had. Een groot voordeel van haar werk was dat ze intussen haar gedachten de vrije loop kon laten gaan. Ze kon alle werkzaamheden dromen en had daardoor genoeg tijd om na te denken. Haar kinderboekenserie over *Hotel Peppie* was grotendeels ontstaan tijdens het poetsen van badkamers, het bedden verschonen en het verwisselen van linnengoed. Inmiddels schreef ze aan het vierde deel. Op aanraden van de uitgever zou ze zich daarvoor verdiepen in het reilen en zeilen in de hotelkeuken. Misschien kon ze van-

daag DJ – niemand noemde hem ooit Dirk Jan – eens aan zijn mouw trekken om hem uit te horen.

Emma opende de deur van de opslagruimte en zocht naar haar eigen kar, die ze gemerkt had met een roze lint. Het had twee jaar geduurd voordat ze Mandy had overtuigd van het gemak van een persoonlijke kar, maar sinds twee maanden was het eindelijk geregeld. Nu zagen zowel Mandy als het team het nut ervan in. Emma zorgde na iedere shift dat ze haar kar zorgvuldig aanvulde, zodat ze 's morgens direct aan de slag kon. Het enige wat ze nog moest doen, was de lijst met speciale verzoeken van gasten langslopen. Ze pakte het geprinte A4'tje met opmerkingen erbij en leunde met haar rug tegen de muur terwijl ze las. Alpha 3 vroeg om extra kussens en voor de viproom waren speciale cosmeticaproducten, een gevulde minibar en rozenblaadjes op bed gewenst. Emma trok een grimas bij de rozenblaadjes. Wat een gedoe om die slappe, rode blaadjes die zogenaamd romantiek moesten uitstralen. Ze hoopte maar dat haar toekomstige man nooit met dit soort ideeën zou komen.

Terwijl ze alle spullen bij elkaar zocht en een plekje gaf op haar kar, dwaalden haar gedachten af naar Jacky's verrassing.

Jacky was drieëntwintig en altijd op zoek naar de liefde. Zolang Emma haar kende – en dat was al zo'n drie jaar – was Jacky bang dat ze haar hele leven vrijgezel zou blijven.

Emma vond die angst overdreven en onzin, maar zij was dan ook meer dan tevreden met Mia, de Johnsons en *Hotel Peppie*. Tenminste, dat hield ze zichzelf en Jacky voor.

Zou Jacky iemand ontmoet hebben? Online misschien? Of nee, het moest iets veel leukers zijn – ze duwde haar kar naar de hal en stuurde hem naar de eerste kamer.

Jacky had een blinddate gehad met een man die heel gewoon leek, maar in werkelijkheid een beroemdheid was. Ze was smoorverliefd, maar kreeg nu de zenuwen als ze eraan dacht om straks ook in de schijnwerpers te staan. Of – dat was ook

leuk – ze had gereageerd op een oproep van een charmante boer die meedeed aan een datingprogramma. Ze had haar mooiste foto's meegestuurd en maakte uiteraard kans om gekozen te worden.

Emma glimlachte en werkte in gedachten verder aan de scenario's terwijl ze Alpha 1 schoonmaakte. De gasten waren al vroeg vertrokken en hadden overal hun sporen achtergelaten. Het verbaasde haar soms hoeveel rommel mensen in een dag of twee konden maken. Haar handen werkten routinematig en na vijftientwintig minuten overzag ze tevreden haar werk. De kamer was schoon, opgeruimd en klaar voor nieuwe gasten.

Voor de koffiepauze werkte ze nog drie check-out kamers af. Met een voldaan gevoel parkeerde ze haar kar in de opslagruimte en haastte zich naar de trap. In de centrale hal zag ze nu een bonte mix van reizigers die uitcheckten en hun weg zochten naar de uitgang. Marla had bij de balie hulp gekregen van Isabel, maar er stond alsnog een flinke rij. Toch was de sfeer gemoedelijk; wat Emma toeschreef aan de ontspannen, gezellige ruimte en aan Marla zelf. Met haar brede glimlach en warme stem had ze al heel wat gestreste gasten weten te kalmeren.

Plots voelde Emma een hand op haar schouder. Ze hield in en draaide zich om. Jacky.

'Jack, ik weet je verrassing al,' zei ze met een grijns.

Jacky grinnikte. 'Je hebt er zeker al een boek over geschreven?' Ze liepen samen naar de personeelsruimte en sloten aan in de rij voor de koffieautomaat.

'Inderdaad, en ik kan je vertellen dat het echt heel leuk is.' Emma liet haar wenkbrauwen wiebelen. 'Gekheid, vertel.' De rij schoof vlot op en ze deed twee stappen naar voren.

Jacky's ogen glinsterden. 'Je wilt niet raden?'

'Altijd.'

'Oké, alleen ja- en neevragen.'

Emma glimlachte en kneep haar ogen tot spleetjes. Dit spelletje speelden ze vaker. 'Heeft het met een man te maken?'

'Ja.'

Ze dacht aan de boer in haar fantasie. 'Loopt hij op klompen?'

Jacky schoot in de lach. 'Hoe kom je daar nu weer bij?'

Emma stak een wijsvinger op. 'Alleen ja of nee, Jack.'

'Nee,' grinnikte Jacky.

Jammer. Geen datingprogramma met een charmante boer. Misschien haar andere scenario? 'Een prins incognito?'

Jacky proestte. 'Jij hebt echt te veel fantasie, Em. Nee.'

'Hmm, ik moet mijn verhalen herschrijven,' zei Emma. Ze stond inmiddels vooraan, plaatste een bekertje in de automaat en koos voor een cappuccino. Over haar schouder keek ze naar Jacky. 'Heb je een date?'

'Ja en nee,' zei Jacky, terwijl haar schouders op en neer gingen. Emma trok één wenkbrauw op – iets waar ze eindeloos voor de spiegel op geoefend had. 'Dat is raar, Jack. Je hebt óf een date, óf niet.'

Jacky lachte. 'Laten we maar stoppen met dit spel, anders komen we nergens. Zoek jij vast een tafeltje, dan vertel ik zo hoe het zit. Misschien kun je ondertussen je verhaal herschrijven.'

Emma kreeg nauwelijks de tijd om een nieuwe versie te verzinnen, want Jacky schoof al snel met een dampende thee bij haar aan tafel.

'Nou, brand los,' zei Emma en zette haar tanden in een bruine boterham met kaas. Ze leunde achterover in de stoel, strekte haar benen voor zich en sloeg haar enkels over elkaar.

Jacky boog naar voren en vouwde haar handen onder haar kin.

'Lach je me uit als ik meedoe met een datingprogramma?'

Met volle mond schudde Emma haar hoofd, inwendig grinnikend. Zo ver zat ze er met haar scenario niet naast.

'Het is alleen geen boer,' vervolgde Jacky.

Emma hield haar hoofd schuin. 'O?'

‘Gilles is tulpenkweker.’

‘Hij scoort nu al punten,’ lachte Emma. ‘Tulpen zijn mijn favoriet. Maar Jack, volgens mij vallen kwekers gewoon onder de boeren, hoor.’

Jacky schudde haar hoofd. ‘Nee, hij is tuinder.’

‘Ach, details,’ wuifde Emma weg. Ze kon er niet over uit dat haar scenario zo dicht bij de werkelijkheid lag. ‘Bizar! Ik had dit gewoon bedacht, alleen dan een boer met klompen en een melkput. Niet normaal, Jack! Je hebt gewoon een brief geschreven en gaat straks shinen op tv!’

‘O, help!’ Jacky sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Als je het zo zegt, krijg ik meteen spijt.’

‘Ben je gek, ik vind het juist stoer. Vertel eens iets over die Gilles?’

Jacky’s gezicht klaarde op terwijl ze vertelde over Gilles’ blonde krullen, zijn brede lach en atletische bouw. Hij was meteen in haar hart gekropen, zei ze, en ze had zelfs al over hem gedroomd.

‘Ik heb tot de allerlaatste dag gewacht met schrijven,’ gaf ze toe. ‘Ik twijfelde niet aan hem, maar wel aan die hele show eromheen.’

‘Waarom heb je het niet eerder verteld?’ vroeg Emma. Normaal deelden ze alles wat hen maar bezighield.

Jacky nam een slok van haar thee. ‘Het hardop uitspreken maakte het veel te eng,’ zei ze zacht.

‘Hoe wist je dat je toch mee moest doen?’ Emma zou honderd bezwaren kunnen noemen en zelf nooit die stap durven te nemen.

‘Gilles is christen. Dat hij dit gewoon op tv deelde, vond ik zo tof. Al die poespas er omheen lijkt me vreselijk, maar soms moet je wat over hebben voor de liefde, toch?’

Emma knikte omdat ze dacht dat Jacky gelijk had, maar als ze eerlijk was, had ze er weinig ervaring mee.

‘En nu? Wanneer hoor je iets?’

‘Ik heb al iets gehoord. Het briefschrijven was al voor de zomer. Ik heb nu gehoord dat ik één van de tien ben.’ Jacky sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Hoe liep jouw scenario af?’ vroeg ze met een klein stemmetje.

Emma boog naar voren om haar hand op Jacky’s arm te leggen. ‘Fantastisch natuurlijk!’ zei ze lachend. ‘Ik ben nu al fan van jou en Gilles. Heb je een foto?’

Er klonk een bel en Jacky klemde haar lippen op elkaar. ‘He-laas, Em, die houdt je tegood.’

Ze stonden op en gooiden hun bekertjes synchroon in de prullenbak en verlieten de personeelsruimte.

‘Ga je me vanaf nu op de hoogte houden?’ vroeg Emma. ‘Of heb je een geheimhoudingsplicht?’

Jacky glimlachte. ‘Als ik word gekozen, ben jij de eerste die het hoort.’

Emma liep de trap op naar boven en ging in gedachten haar planning voor de komende uren na. Ze moest nog twee check-out-kamers schoonmaken en klaarmaken voor nieuwe gasten. Daarna was de viproom aan de beurt en vervolgens moest ze de kamers nalopen van gasten die langer bleven.

Terwijl ze in haar hoofd een nieuwe verhaallijn voor *Hotel Pepie* uitwerkte, werkte ze kamer na kamer af. Ze boende de badkamers tot ze glommen, veegde de vloeren, haalde bedden af en legde er fris linnengoed op. Ze verving handdoeken en zette kleine verzorgingssetjes op de wastafels.

Na de tweede kamer nam ze een korte pauze. Ze dronk wat water en keek vanaf de balustrade uit over de hal beneden. De eerste gasten voor de check-in arriveerden al; zeventigers die er zo verliefd uitzagen, dat het Emma niet zou verbazen als de viproom voor hen was. Ze glimlachte bij de gedachte, maar schudde haar hoofd. De honeymooners zouden pas na middernacht arriveren, had ze gelezen.

Ze nam een laatste slok, draaide de dop op haar waterfles en

zette hem terug in de kar. Alpha 7 – de kamer waar mevrouw Lelie haar tweede nacht had doorgebracht – stond als volgende op haar lijst. Ze duwde haar kar door de gang en zag dat er geen ‘niet storen’-hanger aan de deur hing. Ze klopte kort, opende de deur en kondigde haar komst voor de zekerheid even aan.

‘Ja, hoor, kom binnen!’ klonk een opgewekte stem.

Emma stapte over de drempel en zag mevrouw Lelie aan het bureau zitten. De oudere dame, met haar zilvergrijze haren in keurige krullen vastgezet, had een hand onder een kleine nageldroger liggen. De chemische geur van nagellak vulde de kamer en prikkelde meteen Emma’s neus.

‘Ik kom uw bed opmaken, mevrouw Lelie,’ zei ze vriendelijk. De vrouw keek op en een glimlach brak door haar zorgvuldig aangebrachte make-up heen.

‘Dat vind ik toch zo heerlijk,’ zuchtte ze. ‘Zelf krijg ik mijn bed nooit zo strak opgemaakt als jullie dat doen.’

Emma liep naar het royale tweepersoonsbed en schudde de kussens op. Waarschijnlijk werd er maar één gebruikt, want voor zover ze wist, verbleef mevrouw Lelie hier alleen. Ze sloeg het dekbed terug en streek de lakens glad, zodat er geen vouw meer te zien was. Daarna vouwde ze het dekbed strak terug en schikte de kussens netjes tegen het hoofdbord.

‘Bent u tevreden met de dekens? Zijn ze warm genoeg? Niet te zwaar of te licht?’

‘Welnee,’ de vrouw wuifde nonchalant met haar vrije hand.

‘Het is helemaal goed zo.’

Emma trok het dekbed vanuit de hoeken recht, zodat het perfect symmetrisch lag. De boeken op het nachtkastje stapelde ze netjes op elkaar, met de leesbril die ze onder het kussen had gevonden er bovenop. Blijkbaar had mevrouw Lelie meerdere leesbrillen, want terwijl ze lakte droeg ze er ook één.

In de badkamer en het toilet maakte Emma snel alles fris en

schoon. Ze wisselde de gebruikte handdoeken en washandjes voor schone exemplaren en controleerde de voorraad toilettartikelen.

‘Kan ik nog iets voor u betekenen?’ vroeg ze, terwijl ze haar handen op haar rug legde en glimlachte. Inwendig grinnikte ze om haar eigen vraag, die dwars tegen Mandy’s strikte protocollen inging. Volgens de Boss was er geen tijd voor persoonlijke aandacht – maar de lichte twinkeling in mevrouw Lelies ogen vertelde Emma dat ze met deze kleine overtreding precies het juiste had gedaan.

‘Je maakt me ontzettend gelukkig met een theedoosje met verschillende smaken rooiboshee,’ zei mevrouw Lelie. ‘Ik drink zo graag rooiboshee voor het slapen, of als ik ’s nachts wakker word.’

Emma knikte begripvol. ‘Dat kan ik wel even voor u regelen, mevrouw. Ik breng het zo meteen naar uw kamer.’

Ze verliet de kamer, nam de trap naar beneden en liep rechtstreeks naar de centrale opslag waar alle voorraad werd opgeslagen. Ondanks de ordelijke schappen en duidelijke labels, was het altijd een zoektocht om precies te vinden wat ze nodig had. Gelukkig kon ze mevrouw Lelie blij maken met drie verschillende smaken rooiboshee. Ze haalde uit elk doosje een paar zakjes, sloot de deur van het magazijn weer achter zich en haastte zich naar boven. Stom, ze betrapte zich erop dat ze opgelucht was dat ze Mandy niet tegen was gekomen. Alsof ze iets heel stiekems deed en niet wilde dat de baas het zou opmerken. Ooit wilde ze een baan hebben waarbij ze niet iedere handeling hoefde te verantwoorden. Terwijl ze de hal overstak naar Alpha 7, bedacht ze hoe fijn het moest zijn om eigen baas te zijn. Als haar *Hotel Peppie*-serie nu eens een echt succes werd en vertaald zou worden naar het Engels, kon ze misschien van haar hobby haar werk maken. Ze stelde zich voor hoe ze ’s morgens Mia naar school bracht, om daarna met een kop koffie

in het hoekje van de bank te kruipen om te werken. Ze zuchtte om de verrukkelijke gedachte, terwijl ze na een zachte klop de deur van Alpha 7 opende.

‘Kijkt u eens,’ zei ze met een vleugje trots in haar stem, ‘u zult extra lekker kunnen slapen vanavond.’ Ze reikte mevrouw Lelie – die inmiddels klaar was met het lakken van haar nagels – het bakje met de theezakjes aan.

‘Je wilt niet weten hoe blij je me maakt met dit eenvoudige gebaar,’ zei mevrouw Lelie hartelijk. Ze stak haar hand uit, maar in plaats van het bakje aan te pakken, drukte ze Emma iets in haar vrije hand. ‘Omdat ik je persoonlijke zorg erg waardeer.’ Emma voelde de warmte van het discreet overhandigde biljet in haar handpalm. Ze stak zonder te kijken de fooi in haar broekzak en glimlachte. ‘Dank u wel, mevrouw,’ zei ze zachtjes. Even voelde ze zich weer dat kleine meisje van vijf, trots omdat de juf aan het eind van de dag een sticker op haar hand had geplakt. Een glimlach speelde om haar lippen, hoewel ze liever zelf degene was die stickers – of in dit geval footitjes – uitdeelde.

Ze overwoog nog even een gezellig praatje over de daginvulling van mevrouw Lelie, maar ze had al te veel tijd verloren. ‘Ik wens u een hele fijne dag, mevrouw,’ groette ze met een vriendelijke knik, waarna ze de kamer verliet.

Haar kar kon blijven staan tussen Alpha 7 en 8, dus ze nam even de tijd om een slok water te nemen. Met de rug van haar hand veegde ze langs haar plakkerige voorhoofd. Het leek wel of ze de hitte van buiten had meegebracht en die nu eindelijk begon los te laten.

Ook aan de deur van Alpha 8 hing geen ‘niet storen’-hanger. ‘Housekeeping!’ kondigde ze luid en duidelijk aan, terwijl ze haar sleutelkaart gebruikte om de deur te openen. Zodra ze naar binnen stapte, werd ze begroet door een geur die compleet anders was dan die in Alpha 7. Een combinatie van hout

en citrus drong haar neus binnen – typisch een mannengeur. Meneer Miller, de gast van Alpha 8, verbleef hier al drie nachten, maar ze had hem nog niet ontmoet. De sporen die hij in de kamer achterliet, hadden haar wel nieuwsgierig gemaakt. Vooral de Engelstalige Bijbel naast zijn kussen had haar interesse gewekt. Er staken overal kaartjes en velletjes lijntjespapier uit en de beduimelde pagina's wekten de indruk dat hij veelvuldig werd gebruikt.

Emma schoof een stopper voor de deur zodat die openbleef en liep verder de kamer in om het bed op te maken. Het trillen van haar telefoon in haar broekzak leidde haar af, waardoor ze niet merkte dat de badkamerdeur openging. Terwijl ze met haar blik naar beneden liep, botste ze tegen iets hards en kwam abrupt tot stilstand.

Een gil ontsnapte haar en ze keek verschrikt omhoog. Bij het zien van de zongebruinde, gespierde borstkas die ze onbedoeld als stootkussen had gebruikt, sloeg ze beschaamd een hand voor haar mond. Dit soort gênante situaties hoorden thuis in films, niet in het echte leven!

'O, nee! Sorry, excuus...' ze stamelde en durfde beslist niet verder omhoog te kijken. Maar haar ogen gericht houden op de ontblote borst van meneer Miller was ook vreselijk ongepast. Daarom deed ze het enige juiste: ze kneep haar ogen dicht.